

Izgatottan toporog a kávézó előtt. Biztosan fontos találkozója lehet. Hosszú tincseit ide-oda repíti a forró szellő. Fehér fodros nyári ruhájába is belekap időnként. Törékeny fiatal hölgynek tűnik, alig lehet húsz. Ilyenkor délután tele vannak az utcák. Kavarognak a járókelők. Valahogy van valami különleges ebben a lányban. Csupa öröm a lénye. Anélkül, hogy megszólalna, sugárzik belőle a lelkesedés. A mozdulataiból is kivehető, hogy az a fajta, akinek nem lehet egy könnyen kedvét szegni. Néha elmosolyodik önkéntelenül, amikor becsukja a szemét. Talán emlékeibe merül ilyenkor. A belváros szokásos hétköznapi nyüzsgését most a turisták báméskodása egészíti ki így július közepén. Nem egyszer nekiütköznek a vékonyka lánynak, ahogy elhaladnak a járdán mellette.

Figyeli az emberek csicsérgését, majd az órájára pillant. Sóhajt. Olyan hangosan, hogy talán az utca túloldalán is hallhatja az ember.

- Mikor? – csúszik ki a száján önkéntelenül. Alig hallhatóan mondja, mégis megtölti a levegőt ez a kérdés. Mintha minden visszhangozná őt. Az omladozó falak, repkedő bogarak, csikorgó kerekek a síneken. Szavát szerteviszi a szél. Szinte anyagként terjed szét a levegőben. Talán ez a pár hang egy perc múlva már másik kontinensen jár. Közben a lány tekintete a távolba mered. Valakit keres.

- Szia Heni! – szólítja meg egy nő a háta mögül.

- De jó téged látni, Eszter! Rég vártam erre a pillanatra! – fordul meg a fiatalabb hölgy.

- Én is boldog vagyok, hogy újra sikerült összehozni, hogy elmenjünk sütitni együtt.

- Igen. Mostanában olyan elfoglalt vagy. De megértem. Nagy változás ez!

- Szerintem menjünk be és valami finomság mellett folytassuk! – nyúl a kilincs után a húszas éveik közepén járó nő. Hosszú fehér ruhája suhogva követi, ahogy fellépdél a lépcsőkön.

- Rendben! Jaj! Annyira örülök neked! – csak úgy ragyognak Heni szemei. - Foglaltam helyet annál az asztalnál.

- Ó, milyen figyelmes vagy! Bár te mindig is ilyen voltál.

- Azért Józsi biztos nem múlom felül! – kacsint a lányka pár évvel idősebb barátnőjére. – De majd még mesélsz úgyis. Roppant kíváncsi vagyok, hogy milyen az új életed. – közben leteszi a kis horgolt táskáját a karfára.

- Annyira sok mesélnivalóm nincs egyébként Heni, mint ahogy te gondold.

- Valóban? – néz csodálkozó tekintettel a régi barátjára. – Önmagában amiatt boldog vagyok, hogy újra veled lehetek. Bármit szívesen hallok rólatok. Azért mégis csak ez a legjelentősebb átalakulás az ember életében, nemde? Nem is tudom, hogy láttalak-e az esküvő óta...

- Nem hiszem. Egyszer talán összeakadtunk az ifitáborban. De ott alig váltottunk pár szót.

- Igazad van. Akkor a legfőbb ideje, hogy kidumáljuk magunkat. Milyen jók is voltak azok a nyarak! Mennyit lógtunk együtt! Na, de hát egyszer csak megfordul az egész világ. Vannak ilyen korszakváltások. Én nem bánom. Sőt! Igazából azóta drukkoltam nektek, mióta összefutottatok Géza bácsiék bográcsolásánál.

- Drukkoltál? – nevet fel nő az asztal túloldalán, aki egyébként kissé visszafogott a legtöbb megnyilvánulásában. – Te voltál, aki az egészet megrendezte! Tudok ám mindent. Később Géza bácsi kiszivárogtatott néhány háttér információt.

- Na jó, tényleg egy kicsit besegítettem. – vallja be egy kissé elpirulva Heni. - De hát annyira biztos voltam benne, hogy ti összetartoztok, már amikor megismertelek, Eszti!

- Tényleg?

- Persze! Egészen addig a bizonyos piknikig azt tervezgettem, hogy hogyan lenne a legtutibb az első találkozás.

- De hát az több év volt! Már mint téged már gyerekkoromban megismertelek.

- Ez így igaz! Ennyi idő kellett hozzá. Volt egy jó pár alkalom, amikor minden tökéletesen alakult, csak te nem jöttél el, vagy nem akadt kedved a bemutatkozáshoz és ehhez hasonlók.

- Azta! Mik derülnek ki!

- A helyzet az, hogy egy csomó szupi ötletemet tönkretettél! – kuncog Heni.

- Hm. Ez érdekes. Odamentem hozzá ebéd után, emlékszel? Amikor kiscsoportos beszélgetés véget ért. Én azt hittem, hogy én kezdeményeztem az egészet.

- Dehogy is! Az már a sokadik lépés volt. Én annyiszor alakítottam úgy a szitut, hogy ketten maradjatok. De legtöbbször nem sok érdeklődést mutattál igazság szerint.

- Volt, hogy azt hitted, ebből nem lesz semmi?

- Nem, de sokszor elszomorodtam egy kicsit, mert annyira biztos voltam benne, hogy ti összejöttök. Mégsem akart valami könnyen alakulni. – dől hátra huncut tekintettel Heni.

- De most már minden sínen van. Megtaláltuk egymást. Csodás életem van Józsi mellett.

- Na! Mesélj! – izgatottságában előrehajol a fiatal lány. - Én ezer éve ismerem ezt a srácot. Tudtam, hogy szuper férj lesz. De tőled szeretnék egy sor remek sztorit hallani. Milyen vele élni?

- Henike. – mosolyodik el Eszter barátnője rajongásán. - Annyira drága vagy, hogy így érdeklődsz. Ki kell, hogy ábrándítsalak: a házassággal nem sok minden változik meg az ember életében. Ugyanott lakom, - ezen egy kicsit felhúzza a szemöldökét a tinilány. – Igen, nem költöztem hozzá. Igyekszem gyakran meglátogatni. Így alakult... Hasonló a napi rutinom is. Igaz, reggel szoktam köszönni a férjemnek, mielőtt elindul munkába. Ez valóban egy új dolog. Este tudunk néha váltani egy pár szót, ha szükséges. Alapvetően ugyanúgy meg kell küzdenem egyedül a hétköznappal. Nem áll attól feje tetejére a világ, hogy házas az ember.

- De azért gondolom, szokott segíteni neked a ház körül.

- Persze, persze. Azonban nem akarom mindig zaklatni az apróságokkal. Jaj! Hogy jártam! Na, ezen nevetni fogsz. A múltkor segített bekötni az új mosógépet. Képzeld, két hétig nem tudtam mosni! Próbáltam mindenhogy összerakni azokat a csöveket. Egy pár youtube videót is megnéztem a gyártótól a beszerelésről, de nem akart sikerülni. Végül megkérdeztem a páromat, hogy szerintem hol lehetne még utánajárnom az ügynek. Ezen elmosolyodott. Szerintem el sem akarta hinni, hogy ennyire szerencsétlen vagyok. Mindenesetre kedves volt tőle, hogy mire kész voltam a vacsorával, be is kötötte.

- Na látod! Lehet ez neki egyáltalán nem is volt teher.

- Hát. Nem tudom. Legközelebb majd vásárlás előtt jobban megkérdezem az eladót, hátha akkor nem szorulok ilyesmire. Szégyelltem magam érte, hogy ennyit sem tudok magam megoldani.

Heni ekkor egy csöppet már zavarban érzi magát, de nem enged meg egyetlen meglepett rezdülést sem az arcának.

- Biztosan sok teendőt magától is elintéz neked. Annyira odáig van érted. Szokta mondani mindig, amikor felmerül a neved a családban.

- Bolondozik. Nem úgy kell azt érteni. Hiszem, hogy szeret, de nem szeretném ezt kihasználni. Nem akarok a terhére lenni. Persze, megbecsül engem. Nem bánt soha, még azt is hagyja, hogy döntsek bizonyos kérdésekben. Nem szokott a szükségesnél szigorúbban bánni velem. Például a múltkor odaégettem a vacsorát, és mégsem vert meg érte. Rendesen bocsánatot kértem utána, többször is, nyilván. Megfogadtam, hogy soha többé nem fogok kimenni a spájzba, miközben a fazék a tűzön van.

- És mi történt?

- Mosolygott. Rendeltem pörköltet aztán a Paprikától. Aznap este nem igazán mertem a szemébe nézni, olyan büntudatom volt. Valószínűleg elfogadta a bocsánatkérésemet, mert nem üvöltözött velem emiatt egyáltalán. Jó férj a Józsi. Örülök, hogy hozzámentem.

- Akkor vacsoráztatok együtt egy jót legalább.

- Á! Azért nem kell túlzásokba esni. Aznap már volt egy beszélgetésünk. Elmondtam neki, hogy mi minden házimunkát csináltam a héten. Letakarítottam az összes ablakot, nyilván a szokásoson túl. Egészen kedvesen nézett, biztosan elégedett volt, hogy valamivel többet dolgoztam az átlagosnál. Majd gyorsan neki is láttam elmosogatni, nehogy elrontsam ezt a jó pontot nála. Nem szoktunk együtt enni. Én főzés közben bekapok egy pár falatot, az elég nekem. Nem mosatlanítok magam miatt. Egyébként is az a feleség feladata, hogy kiszolgálja a férjét, nem? Szóval szépen megterítettem neki, aztán megágyaztam míg evett, hogy addig se lábatlankodjak ott körülötte.

- Milyen kedves tőled, hogy előkészítettél mindent, hogy utána már semmire ne legyen gondod és tudjatok egy kis időt egymással tölteni elalvás előtt.

- Ó, ne butáskodj! Én nem alszok az ő szobájában. Az az övé. Tökéletesen tiszta az a helyiség. Az csak neki van fenntartva, én oda nem járkálok be csak úgy. Bár reggelente rendet szoktam rakni nála is. Minden nap átnézem tüzetesen az egész házat, hogy nehogy felbosszantsam valami apró figyelmetlenséggel. Én ott nem zavarok. Hadd tudja kipihenni magát. Ilyenkor már nem akarom a kérdéseimmel sem fárasztani. Szegénynek éppen elég, ha reggel és munkából jövet végighallgatja azokat a problémákat, amiket már semmiképp nem vagyok képes egyedül megoldani.

- Értem. Végtelenül figyelmes feleség vagy, Eszter!

- Arra törekszem. Éppen ezért nem akarok folyamatosan a nyakán csüngeneni, mint más asszonyok szokták. Szinte megfojtják társukat. Én előre eldöntöttem, hogy ezt soha nem fogom tenni.

- Természetesen. Nagyon szeretheted őt.

- Igen. Egészen jó embernek tartom. Tisztességesen bánik velem.

- Ó, de visszafogottan fogalmazol, Eszter! Hát azért csak szerelmes voltál, ha arra jutottál, hogy vele akarod leélni az életed.

- Valóban rendkívül jó döntés volt hozzámennem. Más férjek verik otthon az asszonyt, vagy ki sem engedik a házból. Velem egészen jól bánnak ehhez képest. Ezt megéreztem benne hamar, hogy ő nem lesz hozzám soha túlságosan kegyetlen. Legalábbis sosem jobban, mintsem megérdemelném.

- Sejttem, mire gondolsz, Eszter! Azt akarod mondani, hogy gyengédebben bánik veled, mint ahogyan bárki más tehetné.

- Azért ezt a szót nem használnám. Nekem kissé idegennek hangzanak ezek az érzelgős kifejezések.

- Bocsi. Még nem értem teljesen a helyzetet. Akkor mi lenne a legtalálhatóbb szerinted?

- Nem értek én az ilyen költői eszközökhöz. A lényeg, hogy mások szenvedéseire képest aranyéletem van. Elég, ha belegondolok, hogy mitől mentett meg. Az örök gyötrődéstől egy zsarnok férj mellett. Már csak emiatt hálával tartozom neki. És engedelmisséggel! Ez az én dolgom, hogy megtegyem, amit elvár tőlem, nem szavakat keresgélni.

- Példátlanul elkötelezett feleség vagy. Józsi biztosan rettentő büszke rád.

- Arra törekszem, hogy ne okozzak neki csalódást. Főleg azok után, amit értem tett, nem engedhetem meg magamnak, hogy tiszteletlen legyek vele szemben.

- Nem akarok tolatkodó lenni, de biztosan összekapcsolnak benneteket mélyebb érzések is a tiszteletnél...

- Őszintén szólva, nem igazán értem, Henrietta, hogy miről beszélsz. Ennél mélyebb kötődés nem is lehetne köztünk. Ő az erősebb, az okosabb és az ügyesebb. Felnézek rá. Minden tekintetben felettem áll. Nem is tehetnék mást, mint hogy alávessem magam neki valamennyi területén az életnek. Ennél jobb eszközöm nincs, amivel kifejezhetném, hogy ragaszkodom hozzá.

- Elragadó, hogy ilyen megbecsüléssel beszélsz a társadról. Meg vagyok róla győződve, hogy emellett odáig vagy érte minden szempontból.

- Az ilyen túlfűtött érzelmektől én óvakodok. Szeretjük egymást. Ez egy mély szeretet, nem ilyen szélhámos lelki hullámozás, amit szerelemnek hívnak egyesek. Jól fellelkesednek, mondanak minden szépet, aztán amikor ki kell takarítani a házat, bejárónót hívnak. Én megmutatom Józsinak a tetteimmel, hogy mennyire értékelem, hogy ilyen kegyelmes hozzám. Felstimulált érzésekre nincs szükség. Semmi hasznuk nincs. Az ilyen feleségeknek már a látványa is a zavar. Csinál egyikük is több fogást vacsorára attól, hogy szép szavakat suttog a férje fülébe, vagy díszes ruhákba billeg? Én nem adok az ilyen haszontalan dolgokra.

- Világos, hogy a te szereteted nem áll meg pusztán a szavaknál...

- Egészen biztosan nem. Én nem is törődöm az ilyesmivel. Ez a nagy enyelgés semmit sem visz előrébb. Utána meg csak csalódik az ember, ha így felpörgeti a belső világát. Mert hát az élet nem egy tündérmese. Nem lehet ilyen csalóka alapra helyezni a házasságot, mint az afféle fellángolások. Veszélyes illúzióba kerülhet ilyenkor az ember. Kiszámíthatatlanná válik. Elveszti a kapcsolatát a valósággal és túlzásokba esik. Bolondul viselkedik. Kinek van erre szüksége?

- De azért örülsz annak, hogy ő a párod?

- Ez a legjobb dolog, ami történt velem.
  - Valószínűleg nagyszerű időket szoktatok együtt tölteni. Ő maga a két lábon járó jókedv. Sokat nevetettek együtt... - Az én örömöm nem ilyen érzelmi alapú. Én hiszek abban, hogy ő velem van. Nem kell ehhez semmilyen nagy átélés. Mélyen a szívemben örülök. Ennél többre nem is vágyok.
  - Kétség kívül, ez jóval felülmúl minden érzést. Nem kell magyarázkodnod. Minden este van azért egy romantikus, szenvedélyes oldala is a kapcsolatotoknak emellett... Ekkor Eszter felhúzza szemöldökét. Annyira végtelenül idegenül csengnek ezek a szavak a fülében. Töpreng egy pillanattal, hogy hogyan is fordíthatná le az ő világába illő kifejezésekre ezeket a szavakat.
  - Akármire is gondolsz, biztosíthatlak, hogy nem áll szándékomban elhagyni őt. Véglegesen eldöntöttem, hogy mellette leszek.
  - Nem éppen erre gondoltam. Kétség kívül ragaszkodsz hozzá minden körülménytől függetlenül. Mindemellett azért vannak gyönyörű késő esti séták a ligetben, ahol meg-megálltok egy ölelésre. Kirándulások kettesben hétvégén, amikor a hátizsákba pokróccal és uzsonnával nekivágtok az erdőnek. Olykor elmentek egy randira vagy fagyizni együtt. Előfordul, hogy amikor hazafelé sétáltok, elbujtok a sikátorban egy csókra. Ha így szeretitek egymást, ahogy meséled, biztosan csodás éjszakákat töltötök együtt. Legalább is, ahogy én ismerem, Józsi nagyon élvezzi az ilyen kiruccanásokat. Hallatlanul szenvedélyes egy személy. Ő rendkívül örül, hogy felesége vagy. Annyit áradozott nekem rólad a múltkor, amikor apunál voltunk.
- Eszter szemében egy kis felháborodás is tükrözött a zavar mellett.
- Ha tudod, hogy ki a párom, akkor meg sem fordulna a fejedben ilyen gyerekes dolog. Mi nem játszozunk egymással. Bolondos tinik szoktak ilyesmiket tenni. Jaj, Heni! Miféle nőnek nézel te engem? A férjem nem egy olyan ember, akivel csak úgy közvetlenül lehetne viselkedni. Szó sincs arról, hogy bármikor így közeledjek hozzá vagy megérintsem. Beszélni is csak módjával szoktam vele, amikor kijön rá a lépés.
  - Elnézést, nem akartam tolakodó lenni. De azért csak házasságban éltek. Nyilvánvalóan élvezitek egymás társaságát... Most, hogy már pár hónapja házasok vagytok, egészen biztosan kiismertétek, hogy milyen érintések, kedveskedések esnek jól a másiknak. Minden tekintetben isteni lehet így együtt élni vele, nem igaz?
- Eszter szemei ekkor tágra nyílnak. Egy pár másodpercig kapkod a levegő után, mire sikerül egy mondatot kipasszírozni magából nyilvánvaló zavara közepette. „Hogy mik nem jutnak eszébe ennek a lánykának? Mindig tudtam, hogy egy kis csibész, de hogy ennyire éretlen legyen? És pont rólam feltételezzen ilyesmit. Hallatlan!” Egy pillanattal szívesen letorkolná, de aztán visszafogja magát. „Elvégre csak egy kíváncsi fiatal, aki épp vége felé jár a tinédzser kornak.” Gyorsan lecsendesíti magát. Szeretné úgy folytatni a beszélgetést, mintha mi sem történt volna. Hogyan is mutathatna példát, ha most egy pár oda nem illő mondat kihozná a sodrából?
- Én szégyenletesnek tartanám, ha valaha is így viszonyulnék hozzá. – szólal meg egy pár másodperc csend után, erőltetett nyugalommal az arcán.

- De hát már egyek vagytok hivatalosan is, nem? A házasság közösséget jelent minden tekintetben, úgy vélem.

Eszter ebbe már szemlátomást bele sem mer gondolni. Felháborodását már nem képes elrejteni.

- Mi szövetséget kötöttünk! Ugyan mitől lennénk házасok? Saját kezemmel írtam alá. Tanúk vannak rá. Megfogadtam mindenki előtt, hogy őt akarom. Mi kellene még?

- Csak arra gondoltam eddig, hogy biztosan azért alakult ez így, mert annyira szerelmes lettél Józsiba, hogy el sem tudtál mást képzelni magad mellett. Annyira tetszett, amikor közelebről megismerted, hogy muszáj volt hozzámenned. Vélhetően senkire nem vágytál jobban még. Ahogy együtt lógtatok egyre többet, visszafordíthatatlanul beleszerettél. Biztos voltam benne, hogy mindennél jobban akartad őt, ezért kötötted vele össze vele az utadat. Jobb esetben ezért szoktak összeházasodni az emberek. Mert annyira vonzódnak egymáshoz, hogy elképzelhetetlen, hogy maguk éljenek tovább, meg akarják osztani az életüket s mindenüket egymással. Örülten szerelembe esnek. Minden porcikájuk kívánja a másikat. Ezért nem tehetnek mást, mint hogy örökre egymásnak adják magukat.

- Nagyon költői, amiket mondasz. Különleges perspektívából nézed te a házasságot, az fix. Olyan, mint egy tündérmese. De én a valóságban élek. Majd később te is megérted.

- Pontosan erről beszélek. Valóságos ez a kapcsolat. Tehát ez egész szívedet és lényedet érinti, nem igaz? Ez a legerősebb érzelmet jelenti és legerősebb fizikai megtapasztalást is, ami csak létezik a földön.

- Érdekesen gondolkozol erről, Henike. Nyilván azért is, mert még eléggé fiatal vagy. – pillant fel Eszter némi felsőbbrendűséggel a tekintetében kis barátnőjére. - Itt a házassági szerződés fehéren-feketén. - és közben hirtelen előkapja a dokumentumokat a táskájából és lerakja a lány elé. - Én tudom, hogy férjnél vagyok. Nincs szükségem semmilyen megtapasztalásra ezen felül.

- De hát, ha már egymáséi vagytok, miért is ne élnétek meg ezt az egységet minden tekintetben? Egy kicsit elvesztettem a fonalat most. Azért a házasság egy közösség is, nem?

- Ó, már értelek! – könnyebbül meg Eszter. – Minden nap szoktam vele lenni. Erre beszélgetőtársa is kifújja a levegőt, amit már percek óta bent tartott izgatottságában.

- Rengeteg levelet írt nekem, amikor ismerkedtünk. Felbecsülhetetlen kincsek nekem azok. Mind mutatják, hogy egy jóra való emberről van szó. Szeretem elemezni a sorokat. Kiváló szókinccse van Józsinak. Néha meg is tanulok egyet-egyét a levelekből, hogy megmutassam neki, mennyire fontosak nekem a szavai. Nehogy azt higgye, hogy nem szeretem őt. Gyakran írok is értelmezéseket róluk. Fantasztikus dolgokat fedezek fel ezeket böngészve. Mindig újabb összefüggésekre bukkanok bennük. Naponta szánok időt arra, hogy átrágjak néhány bekezdést. Anélkül sosem fekszem le, hogy egy pár mondatot ne olvasnék el. Mégis csak a férjem írta egykor. Kötelességem újra és újra áttanulmányozni az írásait, hátha valamit felfedezek, amit eddig nem sikerült. Így megismerem a személyéből egyre többet, hiszen ő a saját kezével vetette papírra ezeket. Leginkább ebben élem meg a kapcsolatunkat, hogy rendszeresen időt szánok az írásai rendezgetésére.

- Csodás, hogy még a régi leveleit is újraolvasgatod. – könyököl fel Heni az asztalra rajongó mosollyal az arcán. - Olyan romantikus!

- Lehet. – vonja meg a vállát Eszter, lassan beletörődve a lányka túlzott lelkesedésébe.
- Tuti jót szórakoztok rajta, hogy egykor hogyan kommunikáltatok egymással, amikor még nem voltatok annyira közeli viszonyban. Azóta azért sok minden történt köztetek.
- Ennél szorosabb közösségben nem is lehetnének. A saját leveleit tarthatom a kezemben. Ennél több nekem nem is kell!
- De hát szinte együtt laktok, nem? Legalább is gyakran vagytok egy házban. Gondolom gyakran meséltek egymásnak az esős délutánokon egy forrócsoki mellett. Biztos jókat kacagtok gyerekkori sztorikon, tinikori bakikon meg családi félreértéseken. Az anyyira remek móka tud lenni.
- Ilyen badarságokkal nem fárasztom őt. Csak akkor szólok hozzá, ha nyomós indokom van rá. Nem akarom pocskolni az idejét vagy visszaélni a türelmével. Így is sokkal kedvesebb velem, mintsem megérdemelném.
- Pedig jó szórakozás vicceket mondani, sztorizgatni. Főleg, ha az embernek ilyen társasága van hozzá, mint Józsi. Én mai napig szoktam vele ilyesmit csinálni. Anyyira zseniálisan tud történetet mesélni. Nagyon ért hozzá, hogy majd kiugorj a bőrdőből az izgatottságtól, hogy ennek mi lesz a vége.
- Szó sem lehet róla, hogy ilyenekkel zavarjam. Nem szabad telhetetlennek lenni. Attól, hogy a felesége vagyok, nem jelenti azt, hogy bármit megtehetek. Nekem elég olvasgatni, amit egykor leírt. Csak azt érteném már mind!
- Akkor mit szoktatok csinálni, amikor együtt vagytok? Sosem bolondoztok? Nekem ez egy rejtély. Ha alig beszéltek, akkor hogyan élitek meg a közös életet?
- Mélyen belül örülök, hogy ilyen férjem van. Igyekszem mindent elvégezni, amit egy feleségnek illik. A nagy érzelmi hóbort nem nekünk való. Nekem ezt jelenti a házasság. Ez egy tény, nem pedig kusza érzelmek függvénye.
- Értelek most már! - kap a fejéhez Heni. – Kezdem sejteni, hogyan alakulhatott ez ki. Ne vedd sértésnek Eszter, de én úgy érzem, hogy ti nem találkoztatok igazán. Csak beszéltek egymással egy párszor. Legalább is abból, amiket meséltél, ez jön át. Nem szeretted bele, csak felismerted, hogy nem rossz hozzád. Nem ismerted meg, csupán szimpatikus volt neked távolról. Nem hiszed, hogy szeret téged, csak rájöttél, hogy néhány dologban szükséged van rá. Nem is reméled, hogy közel lehetek egymáshoz, neked elég, hogy vannak leveleid tőle. Heni ekkor egészen meglepő határozottsággal fogalmaz ahhoz a gyengéd kedvességhez képest, ahogyan eddig beszélt Eszterhez. Mégis olyan kedvesség árad a lényéből ekkor is, hogy az idősebb barátnője nem érez sértettségét. Habár kétség kívül úgy hatnak a fiatal lány szavai, mintha egy másik világból származnának. Igyekszik a lehető legtermészetesebben reagálni:
- Én elégedett vagyok. Az igazság az, hogy engem ez nem zavar. Nekem jó így Józsival. És ez a legfontosabb az életben. Ha valaki túl magas elvárásokat állít, folyamatosan csalódnai fog. Kiegyensúlyozottnak érzem ezt a kapcsolatot.
- Hm. Próbálok összerakni a képet. Azt nem értem egyedül, hogy miért döntöttél pont mellette. Mert Józsi, na ő nem ilyen fából van faragva. Ő nagyon talpraesett egy fickó. Szereti a kalandokat. Alig várta, hogy legyen egy olyan társa, aki majd belemegy vele minden örülségbe. Nagy kalandor. Mindig valami meglepő dolog történik a közelében.

Borzasztóan szenvedélyes figura, mindig kiakasztja az embereket maga körül. Nem egy visszafogott személy, az tuti. De ezek szerint te ezt az oldalát nem láttad. Vagyis nehéz megmondani melyiket ismered igazából. Úgy tűnik, leginkább azt a Józsit, akit te elképzeltél a fejedben. De őt magát aligha. – Heni érzi, hogy az utolsó két mondat az egy kissé lesújtó volt, de valahogy kicsúszott a száján. Eszter pedig újból azzal fogja vissza a feltörni kívánczó felháborodást, hogy hisz kis barátnője még most kezdi a felnőtt életét, „nem érti, hogy mennek a dolgok gyakorlatban.”

- Henike! Drága vagy, hogy ennyire aggódsz értem, de igazán szükségtelen. Én megtaláltam azt a ritmust, amiben az életem folytatni szeretném. Ebből nem akarok kiesni, csak azért, hogy valami ideált megvalósítsak. Én két lábbal járok a Földön. Te ilyen lelkesedő típus vagy. Ez nem is baj. Kellenek az ilyen személyiségűek is a világnak. De ne fáradj azzal, hogy megpróbálsz engem is megváltoztatni! Te olyannak ismered Józsit, mert egy házban éltetek hosszú időn át. De én nem tapasztalom azt az oldalát. És nekem szerintem nem is kell ezt látnom.

- De mi van, ha ő nem is olyan, amilyennek feltételezed? Ha ő nem is az a személy, aki a te elmédben a Józsi nevet viselni? Mi van, ha két külön lény a kettő?

- Szerintem nem változtat a helyzeten különösebben. Már megszoktam ezt a fajta megközelítést a férjemmel. És kiválóan működik. Nem módosítanék rajta. – a nő megpróbál szeretettel fogalmazni, de azért némi hűvösség átszövi a hangját.

- Természetesen elfogadom, hogy neked ez a meglátásod jelenleg. Mindenesetre meg kell valljam, hogy egy kissé elszomorít. – mély levegőt vesz Heni, hogy visszafogja azt a végtelenül szívfacsaró érzést, amit ezek a mondatok árasztottak rá. Nehezen uralkodik magán. - Én tudom, hogy ő mire vágyik. Pont ilyen feleségre, mint te, ez vitathatatlan. De egyáltalán nem egy ilyen távoli viszonyra vele.

- Úgy véled? – zavarodik össze még inkább Eszter.

- Egészen biztos vagyok benne.

- Ez még sosem jutott eszembe. – most már forog a nővel a világ.

- Ha őszinte akarok lenni, biztosan fáj neki, hogy ennyire tartózkodó vagy vele. Annak ellenére, hogy egyáltalán nem tudna soha haragudni rád.

- Erre még sosem gondoltam. Szeretnék jó társa lenni. Azt már eldöntöttem az elején. Szerinted megbántom őt ezzel a viselkedéssel?

- Nem hiszem, hogy megsértődik. Sokkal jobban odáig van érted, mintsem képes lenne rá. Ugyanakkor borzasztóan érzékeny is. Ezen a világon szerintem nincsen kifinomultabb nála. Biztosan összeszorul a szíve, amikor nem engeded neki, hogy kifejezze a szeretetét feléd.

- Ő szereti az ilyesmit? Nem is sejtettem. Ő olyan tökéletes. Nem feltételeztem, hogy bármire is szüksége lenne. Én roppantul rá vagyok szorulva, ez egyértelmű, de neki nem sok haszna van belőlem szerintem. Annyi nyűg van velem általában. Néha sajnálom is szegényt. Ezt mind el kell tűrnie. Mégis jól viseli ezt annak ellenére, hogy nem sokat sikerül neki nyújtanom cserébe.

- Ha tudnád! Végtelen örömet okozhatsz neki azzal, ha közelebb engeded őt magadhoz. Mindig erről ábrándozott, hogy mi mindennel fog majd meglepni téged.

- Hm. Mik vannak? – és mélyen a gondolataiba merül a fiatal nő. – Akkor lehet, hogy nem zavarja az sem, ha én is ott maradok az asztalnál vele vacsoránál mosogatás helyett?

- Gyanítom, hogy nem. De próbáld ki! – fűzi hozzá kuncogva a hús körüli lány, majd összefont karral hátradől.

- Hát legyen! – sóhajt mélyet az idősebbik. – Mikre rá nem veszel, te lány! – rázza meg a fejét és belekortyol a limonádéjába. - Még mindig olyan huncut vagy, mint tiniként.

Ennek hallatán Heni büszkén kihúzza magát. Egyértelműen bóknak veszi ezt a megjegyzést.

- Remélem, nem fogja tolakodásnak venni Józsi, ha így hirtelen más leszek vele...

- Nem fogja. Ha mégis furán éreznéd magad, fogd rám! Mondd, hogy az én ötletem volt! Egyből vágni fogja.

- Úgy lesz! Akkor talán egyszer majd a ligetbe is kimegyek veled. Mindig unszolt, hogy egyszer ruccanjunk ki valahova, de nem vettem komolyan. Azt hittem, hogy ez csak amolyan szavajárása.

Ezt már nem bírja tovább Heni és hangos kacagásban tör ki. Az egész kávézó visszhangzik tőle. De ő nem zavartatja magát.

- Nem fog megsértődni, nyugodj meg! – próbálja szuszogva kinyögni, de alig sikerül neki a nevetéstől.

Eszter egy kicsit kényelmetlenül érzi magát ettől, de kénytelen kivárni, míg barátnője lecsillapodik. Annyi minden kavarog benne, úgy érzi, hogy nem képes folytatni ezt a témát. Éppen elég sok érte aznap. „Ez a Heni milyen különleges lány!” Pár perc csend után inkább feltesz egy kérdést:

- És veled mi a helyzet, drágám? Végig csak rólam volt szó.

- Ó, az egyáltalán nem baj! Én ezekről szerettem volna beszélgetni veled egyébként is.

Köszönöm, fantasztikusan vagyok. Apával rengeteg kalandunk van. Érdekesek az emberek. Rendkívül különleges velük foglalkozni. Sokszor nem könnyű őket meggyőzni a legegyszerűbb dolgokról sem. Inkább szenvednek, mintsem hogy egy egyértelműen káros viselkedésen változtatnának. Szeretek segíteni nekik. Lassan meggyőzni őket arról, hogy kik is ők valójában. Azután úgyis minden magától átalakul.

- Azta! Nem is tudtam, hogy már dolgozol is apukád vállalkozásában. Ez afféle pszichoterápia, amit végeztek?

- Úgy is mondhatnánk. De sokkal inkább tanácsadás. Segítünk felnyitni a páciensek szemét a valóságra. Arra, hogy kik ők igazából, milyen a környezetük valójában. Ellentétben azzal, amit eddig feltételeztek a kis buksijukban ezekről. Amikor ráébrednek, hogy milyenek is ők eredetileg, teljesen megfordul a hozzáállásuk. Mindenekelőtt a megközelítésük a világhoz és kapcsolataikhoz. Az első terület, ahol megnyilvánul ez a változás, az a felénk való közeledésük. Csodás megfigyelni ezt a folyamatot. Őszintén szólva, ez az, amit leginkább szeretek látni. Apa mester ebben. És én rendkívül élvezem, hogy segíthetek neki.

- Fantasztikus egy foglalkozás! Nagy hiány van ezen a téren mindenfelé. Biztosan sokaknak fordul meg az egész élete miattatok.

- Erről tudnánk mesélni apával!

- Csodás! Jó hallani, hogy a te életed is így kialakult. Nem gondoltam volna, amikor kicsi korodban megismertelek, hogy ilyen irányt vesznek a dolgok később. Végtelenül fontos

feladat, amit ti végezték. Remélem, nem lesz olyan soká a következő találkozónk. Rendkívül egyedi a megközelítésetek a legtöbb dologhoz, Heni.

- Szívesen összefutok veled bármikor, amikor az idő engedi. - Ekkor már csak úgy sugárzott a boldogságtól a törekeny lánykához hasonlító alak arca. – Átjöhetnétek egyszer együtt apuhoz. Én már mondtam Józsinak. De ragaszkodik hozzá, hogy te is kérd meg rá.

- Rendben. Ha ezen múlik.

- Nagyon is! Ebből úgy látszik, nem akar engedni. Valamiért ez rettentően fontos neki: nekem és neked egyszerre kell hívnunk őt, hogy jöjjön.

- Jó, valamikor majd biztos sor kerül rá. Még nem merek ilyesmivel próbálkozni, hogy én mondjam meg neki, hogy mit tegyen. Ezt most még olyan furának élném meg. Szinte pofátlanságnak. Nem állunk még olyan közel egymáshoz, hogy ilyesmire megkérjem. De egyszer lehet elérkezik az a nap is.

- El fog jönni, erről meg vagyok győződve.

Ekkor Heni elégedetten hátradől, mint aki jó munkát végzett.

- Örülök nagyon a beszélgetésnek. Hamarosan indulnom kell, mert van egy pár elintéznivalóm mielőtt beesteledik. – veszi fel táskáját Eszter, ahogy feláll az asztaltól. - Nagyon sok gondolkodnivalót adott. Nem mindig értettelek ugyan, de szerintem szükségem volt egy kívülálló véleményére.

- Kívülálló? – mosolyog magában Heni. Megigazítja haját, amit az ajtón kilépve a szél az arcába fúj. - Élveztem, hogy ilyenekről dumálhattunk. Olyan jólesett.

- Hát nekem is! Bár volt egy pár olyan pont, amikor legszívesebben elrohantam volna. Ezen mindketten kuncognak egy darabig. Együtt lépdelnek végig az üzletsor előtt. Néha fel-felnevetnek, félbeszakítva a csacsogást valami régi táboros emlékről. Búcsúzóul megölelik egymást az utcasarkra érve. A vékonyka lány alakja szinte eltűnik barátnője karjaiban.

- Tudom, hogy egy tuti pár vagytok. És éppen ezért nagyon szeretném, ha élveznétek ennek az egésznek a lényegét. – fűzi hozzá sokatmondó tekintettel Heni. – Azt, hogy közel vagytok egymáshoz.

- Ne szaladj annyira előre! Egyelőre megpróbálok nem belemerülni valami házimunkába legközelebb, amikor látom, hogy Józsi mondani akar valamit...

- Az szuper! – mosolyodik el Heni, ahogy elindul a sikátor felé. Majd visszafordul és rákacsint barátnőjére. - Egyszer még lehet, hogy tényleg beleszeretsz.

- Nem kizárt.

Eszter még egy darabig ott áll a kis kávézó előtt. Hosszú ruhájában olyan méltóságteljes, mint egy királynő. A koraesti nyüzsgés közben számtalanszor meglöki a járókelők. Nem zavartatja magát. Nézi, ahogy a fiatal lány légies alakja elvegyül a tömegben majd kisvártatva elvész benne. A lemenő nap narancssárgás foltokat vetített a tűzfalakra. Egy-egy dudálás zavarja csak meg kusza gondolatai rendezgetésében, ahogy lépdel végig a sétány fái alatt. Heni szavai kavarnak a fejében. Most semmit nem ért már. Mindent jól akart csinálni és semmit sem tett jól? Úgy dönt, nem bogozza ezt most ki. Inkább kitalálja, hogy milyen desszert legyen aznap este otthon. Még tavaly említette barátnője, hogy Józsi szereti a

meggyet. Meggyes pite lesz. Ahhoz van minden otthon, csak egy befőtt kell a sarki boltból. Talán egy kis meglepit nem fog a férje tolakodásnak venni.